

ת"ד 2104/05/15 - מדינת ישראל נגד אהרון אביזוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2104-05-15 מדינת ישראל נ' אביזוב
בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה עו"ד ליהי אלדר

נגד

אהרון אביזוב

הנאשם ע"י עו"ד אביתר גולני

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בחוסר זהירות, פתיחת דלת מבלי להבטיח שלומם של עוברי דרך והתנהגות הגורמת נזק, בכך שמתאריך 3/10/14 בשעה 14:30 נהג הנאשם מונית בת"א ברחוב ירושלים מכיוון צפון לדרום ועצר רכבו בסמוך לבית מס' 92. אותה השעה רכב אילוש ולדיסלב (להלן: "הנפגע" או "רוכב האופנוע") על אופנועו באותו הרחוב ובאותו הכיוון משמאל למונית.

הנאשם אשר נהג בחוסר זהירות ולא נתן תשומת לב מספקת לדרך, פתח את דלת המונית הקדמית שמאלית ומבלי שוידא האם יש תנועה לשמאלו, לא הבחין בתנועת רוכב האופנוע ופגע באמצעות הדלת הפתוחה בו.

כתוצאה מהתאונה, הועף רוכב האופנוע קדימה ופגע במונית אחרת, אשר עמדה בהמשך הרחוב בנתיב השמאלי באור אדום. בעקבות כך רוכב האופנוע נחבל חבלה של ממש; שבר בטיביה אשר הצריך ניתוח בהרדמה כללית ואשפוז. כמו כן, ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה ונשמעו הוכחות בתיק.

פרשת התביעה:

ע"ת 1 - מר דורון ויטמן

עד אובייקטיבי, אשר היה במקום בזמן האירוע, בעדותו טען כי ראה את התאונה בעומדו בצומת שדרות ירושלים.

כמו כן, העיד כי נהג המונית-הנאשם, חנה במקביל אליו ובמקביל למדרכה הצבועה אדום-לבן, וכשרכב האופנוע הגיע בסמוך אליו משמאלו, "פתח נהג המונית את הדלת והפינה של הדלת של נהג המונית, נכנסה לו בדיוק באמצע גוף האופנוע... בתוך הצילינדר, אז רוכב האופנוע איבד שליטה התחיל לבלום את הנהיגה שלו... ונכנס ברכב נהג המונית שהיה בנתיב השמאלי מאחורה..." (עמ' 4 ש' 12-1).

עד זה אף שרטט את מצב הכביש ואת מקום התאונה ומקום עומדו (ת/1).

עת 2 - מר אמיר אבו דין

נהג המונית המעורב אשר אליו הועף רוכב האופנוע.

העד החל להעיד ולאחר בקשת המדינה לרענן זכרונו ולקרוא מעדותו במשטרה אמר:

"עמדה מונית מצד ימין של הכביש.. יותר מזה לא ראיתי כלום" (עמ' 8 ש' 26-27) והוסיף "כשנכנס בי רוכב האופנוע, הסתכלתי במראה וראיתי מונית חונה בצד הדרך.."

(עמ' 10 ש' 4 - 5).

עת 3 - מר ולדיסלב איליש

רוכב האופנוע אשר נפגע בתאונה ואשר העיד כי נסע "בצד שמאל של הנתיב הימני, ממש לקראת הרמזור, בערך 20 מ' לפניו, נהג מונית פתח את הדלת איך שבאתי לעבור אותו, העיף אותי לתוך נהג המונית אחר שעמד בנתיב השמאלי" (עמ' 10 ש' 11 - 13).

אף עד זה שרטט במהלך עדותו את מקום התאונה (ת/2).

העד עומד על כך ומבהיר כי ברגע שהגיע למקום התאונה, הנאשם פתח את הדלת "וכבר לא הייתה לי הזדמנות להשתלט" (עמ' 10 ש' 20 - 22).

העד העיד לגבי תוצאות התאונה: "נפתחה לי הברך, כמה שברים קטנים בעצם הטיביה מצד ימין בברך ובגלל זה אושפזתי 5 ימים ועברתי ניתוח לניקוי הברך".

תעודות רפואיות הכוללות סיכום אשפוז הוגשו בהסכמה (ת/3).

עת' 4 - רסר ראובן גולדרינג

סייר תנועה אשר ערך דו"ח פעולה (ת/4) והעיד כי בנוהל שגרה, כשנקרא לתאונת דרכים עם נפגעים, עובר לגל בוחנים

ומדווח להם על פרטי התאונה וממתין לתשובתם האם יגיע בוחן למקום.

מכיוון שבמקרה זה התשובה הייתה שבוחן לא יגיע למקום התאונה, היפנה את המעורבים לשם הגשת עדות בתחנה ואף ציין בדו"ח שהחליפו פרטים.

בת/4 - רשם העד כי הגיע לזירת התאונה ברח' שד' ירושלים מס' 94 שם עדין חנתה בצד ימין מונית מסוג מרצדס מ.ר. 9294926.

כמו כן רשם באותו הדוח כי, נהג המונית "העונה לשם רוני אבזוב" אמר לו כי פתח את דלת שמאל כדי לצאת מהמונית ואז רוכב האופנוע נכנס בדלת ועף עם האופנוע. עוד מוסיף ורשם העד; "לציין שלדברי נהג המונית, האופנוע נסע במהירות וכתוצאה מכך האופנוע נזרק ופגע במונית שהייתה בעצירה מוחלטת בשדרות ירושלים".

התביעה אף הגישה את הודעת הנאשם במשטרה (לאחר שהכריזה אלו עדי ובהסכמת ב"כ הנאשם) אשר סומנה ת/5.

ההודעה נגבתה ביום 18/11/14 (כחודש לאחר קרות התאונה) ע"י רס"מ ליאורה ימין ובהודעה זו אמר הנאשם כי החנה את המונית בשד' ירושלים 92, "רציתי לצאת מהרכב, הסתכלתי במראה משמאלי היה פקק של רכבים, פתחתי מעט את הדלת ופתאום הגיח אופנוע שכנראה יצא מבין המכוניות כי לא ראיתי אותו, ופגע לי בדלת. האופנוע נסע מצד ימין של הרכבים ועקף את כל השיירה" (עמ' 2 להודעה ש' 3 - 5), ובהמשך לשאלת החוקרת בת/5, אלו אמצעי זהירות נקט, ענה: "הבטתי במראה השמאלית ולא ראיתי כלום. הפנתי את הראש היה משמאלי פקק, לא ראיתי כלום" (עמ' 2 ש' 11).

פרשת ההגנה:

הנאשם העיד כעד יחיד לטובתו, ואמר "אני דוממתי מנוע, הסתכלתי בצד שמאל הייתה שיירה של מכוניות והסתכלתי במראה ואז באתי לצאת החוצה. והוא הגיח משום מקום, כהפתעה" (עמ' 15 ש' 11 - 12).

בסיכומי התביעה:

ביקשה ליתן אמון בעדיה ובעיקר לאור כך שהעד דורון ויטמן, ע"ת 1, לא הכיר את המעורבים ראה את קרות התאונה ואף העריך כי רוכב האופנוע רכב במהירות נמוכה אף מהמותר. כמו כן הוסיפה לכך נדבך בדבר עדותו של נהג המונית המעורב, אשר רוכב האופנוע הועף לרכבו לחלקו האחורי בעודו עומד וממתין להתחלפות האור האדום. לגבי רוכב האופנוע - הנחבל, טענה כי עדותו אמינה ומהימנה, כך גם לגבי ע"ת 4.

כמו כן, ביקשה לקבוע כי הוכח שמקום חניית הנאשם היה לצד אבני שפה הצבועים אדום - לבן, והוסיפה כי לא הועלתה כל טענה בדבר שדה ראיה חסום או מצומצם.

ביקשה לקבוע כי עדות הנאשם אינה אמינה לאור התחמקותו מלענות לשאלות כגון מרחק ומידת היכרותו עם המקום בו חנה.

עוד ביקשה לקבוע כי אמצעי הזהירות אותם נקט הנאשם טרם פתח את דלת המונית לא היו מספיקים וסבירים שכן לא הפנה מבטו אחור או הסתכל במראה האמצעית ומכאן שאחראי לקרות התאונה ולתוצאותיה.

ב"כ הנאשם בסיכומיו:

ביקש לזכות הנאשם.

לטענתו מבטו של הנאשם שמאלה ובמראה השמאלית קודם פתיחתו את דלת המונית "מכסה" את הדרוש על פי תקנה 80 א' לתקנות התעבורה.

עוד טוען כי לא הוכח שבמקום שני נתיבי נסיעה, אלא טען שבשעות הללו מותר היה להחנות בצד הדרך. ציין כי ל"טעמו" של הנאשם רוכב האופנוע "השתחל" מבין הרכבים. לדעת הסנגור במצב דברים זה, בימ"ש צריך לשאול עצמו האם יכול היה הנאשם להבחין ברוכב האופנוע.

לגבי ע"ת 1 - מר ויטמן, אומר, כי לא יתכן שראה את התאונה, מבקש לקבוע שהעד אינו אמין, באשר לא מוזכר בדו"ח הפעולה של השוטר גולדרינג. כמו כן, טוען כי עד זה מתאר את תנועת כלי הרכב כ"דלילה", בניגוד לדברי הנפגע האומר שעקף טור רכבים עומדים. (מה שמעיד על תנועת כלי רכב.

אומר שהנפגע וע"ת 2 ממקמים עצמם במקום אחר מזה שטוען לו ע"ת 1. כמו כן, אומר שתיאור ע"ת 1 בו הנפגע קם לאחר קרות התאונה והחל ללכת לכיוונו של הנאשם אינו נכון, שכן תיאור זה אינו עולה מעדותם של ע"ת 2 והנפגע. מבקש לקבוע כי בצבר סתירות זה, אין לתת משקל לעדותו.

בנוסף טוען לכשל חקירתי ומפנה לנ/1 - בדבר אי יציאת הבוחן לשטח בתאונה שתוצאותיה חבלה של ממש. כמו כן, ציין כי בעקבות כך לא צוינו ותועדו מקום האימפקט, ונתונים נוספים במקום (מפנה לע"פ 5109/09 דביר חליוה נ' מ"י).

דין והכרעה:

כפירתו של הנאשם ונקודת המחלוקת סבה סביב אחריותו לאירוע הנטען, ולא למיקום התאונה או לעובדות בכתב האישום, כך אף לא כפר בתוצאות התאונה: בחבלות רוכב האופנוע ולא בנזקים שנגרמו לכלי הרכב המעורבים באירוע.

המסגרת הנורמטיבית:

הנאשם מואשם בפתיחת דלת רכבו באופן שלא הבטיח את שלומם של עוברי הדרך וזאת לפי תקנה 80 (א) לתקנות התעבורה וזו לשונה:

"לא יפתח אדם את דלתו של רכב אלא לאחר שנקט כל אמצעי הזהירות הדרושים להבטחת שלומם של עוברי הדרך"

החובה המוטלת על נהג שכזה הינה חובת זהירות סטטוטורית לנקוט בכל אמצעי הזהירות הדרושים, כאשר "עוברי הדרך" כולל בתוך תבנית זו כמובן, אף נוהגים ברכב ובמקרה שלנו באופנוע.

השאלה היא, האם האמצעים אותם נקט הנאשם ואשר עולים הן מהודעתו ב-ת/5 והן מעדותו בבית המשפט: הטיית מבטו שמאלה והסתכלות במראה השמאלית- הינם מספקים כדי לענות על דרישה סטטוטורית זו.

אמנם בחקירתו הנגדית של הנאשם לשאלה ספציפית של התובעת "תאשר שבשום שלב לא הסתכלת במראה האמצעית למעלה וגם לא הפנת את ראשך אחורה" ענה; "אני לא יכול לאשר זאת כי זה פעולות שאנחנו עושים אותם.. באופן קבוע" (עמ' 18 ש' 12 - 15).

אולם עדיין לא הצליח להבהיר מדוע פעולות אחרות שעשה ציין באופן מפורש (כגון הסתכלות לצד שמאל) ואילו פעולות אלו לא ציין.

עניין זה אף מתחדד נוכח השאלה של החוקרת אשר שאלה במפגעי ת/5 וזאת לאחר שהנאשם תאר את הפעולות שביצע: "מה אמצעי הזהירות שנקטת לפני פתיחת הדלת שוב עונה הנאשם את אותן התשובות ולא מרחיב מעבר לכך וזאת אף על פי שנחקר באזהרה ושניתנה לו ההזדמנות לחשוב שוב על התשובה, לשנות ולהרחיבה.

מכאן אני קובעת כי הפעולות ואמצעי הזהירות היחידים אותם נקט הנאשם היו; הסתכלות במראה השמאלית והפניית מבטו לצד שמאל.

במצב דברים זה, בו הנאשם מחנה במקביל לשפת המדרכה כאשר נמצא בתוך נתיב נסיעה כשמצד שמאלו יש "פקק", וזאת לדבריו וכשהוא יודע כי נמצא בתוככי תל אביב בואכה בת ים, ערים שלכל הדעות הינן ערים המשופעות בכלי רכב מכל הסוגים וביניהן אף כלי רכב דו גלגליים, ברור מעל לכל ספק, כי בפעולות אותן ציין, לא יצא ידי חובת נקיטת כל האמצעים הדרושים להתנהגות זהירה של נהג סביר. עליו היה להסתכל במראה האמצעית ואף להפנות מבטו אחורה על מנת לבחון אם לא מתקרב לעברו רוכב אופנוע, או כל עובר דרך אשר מסוגל לעבור במרווח שבין רכבו החונה לבין יתרת נתיב הנסיעה. חובת זהירות זו כוללת את מבחן הציפייה וחובה היה עליו לבחון את סביבתו לפני שהוא פותח את דלת המכונית וגורם למפגע פוטנציאלי לעוברי הדרך ובכללם רוכבי אופנוע.

השאלה היא אכן כפי שהעלה הסנגור האם גם בהינתן רשלנות מצד הנאשם, שכן לא נקט באמצעי הזהירות

המתבקשים, האם אם היה נוקט באותם האמצעים האם אז היה ניתן למנוע את התרחשות התאונה, שכן אם התשובה לכך שלילית הרי שהקשר הסיבתי יתנתק, וראה **בר"ע 308/83 יצחק בראון נ' מ"י**; "צודק המערער כי לא הוכח שהתאונה הייתה נמנעת אילו לא התרשל. התביעה לא חקרה את הבוחן לגבי השאלה אם יכלה התאונה להימנע אלמלא התרשל המערער בהביטו ימינה.."

במקרה זה זיכה ביהמ"ש העליון את המערער רק כי לא ניתן היה להוכיח שגם אילו לא התרשל התאונה הייתה נמנעת.

בעניין זה **ע"ת 1** שופך אור על אשר אירע ומעיד שעמד בצומת שד' ירושלים וראה את רוכב האופנוע מתקרב מצד שמאלו של נתיב ימין וכאשר הגיע "במקביל לרכבו של נהג המונית...פתח נהג המונית את הדלת" (עמ' 4 ש' 4 - 5). העד אף ראה את ניסיונו של רוכב האופנוע לבלום אך ללא הצלחה.

עוד אומר העד "לא הייתה תנועה שהכשילה את האופנוע, פשוט הדלת של הנהג מונית שעמד בצד שנפתחה" (עמ' 4 ש' 15 - 16).

אף בשרטוט שערך עד זה- ת/1, מתואר באופן ברור מצב הדברים: רוכב האופנוע מגיע בנהיגה רציפה משמאל הנתיב הימני כאשר דלת הנאשם נפתחת בהפתעה.

העד הסביר את הסיטואציה שבה עמד ושוחח עם מכר כאשר הוא עם היה פניו לכיוון התנועה ועל כן הצליח לראות את מהלך העניינים. אני ערה לכך כי בחקירתו הראשית אמר עד זה: "אני עמדתי על המדרכה" (עמ' 4 ש' 3) ואילו בחקירה הנגדית אמר "אני עמדתי על הכביש" (עמ' 5 ש' 13). ואולם מכיוון שהשרטוט (ת/1) שורטט עוד קודם שהעד העיד ובמהלך הכנתו לעדות, הרי שהמתואר בת/1 הוא גרסתו והוא תואם לתיאור שעמד על הכביש כשפניו כלפי אותו מכר כשהוא רואה לפניו את המונית החונה ואת רוכב האופנוע המגיע לעברו ואף את קרות התאונה.

עד זה אינו מכיר את המעורבים והיה במקום באופן אקראי, וכאזרח טוב פנה לתת עזרתו הן לנפגע -רוכב האופנוע והן לנהג המונית השנייה אשר נפגע אף הוא ואשר אל עבר מכוניתו הוטח רוכב האופנוע.

אותו עד מעיד כי רוכב האופנוע נהג "פחות מהמהירות המותרת" והעריך יכול להיות בין 25 - 35 קמ"ש.

איני מקבלת את עמדתו של הסנגור הטוען לסתירות בעדותו ולקביעה כי אינו אמין, נהפוך הוא.

העד העיד באופן רצוף ומהימן לא כל אינטרס או חפץ בתוצאות המשפט. העד הגיע על חשבון זמנו ועבודתו הפרטי וזאת רק על מנת להעיד על אשר ראה, העד ענה באופן בוטח וישיר לשאלות שנשאל, לא התבלבל ולא שינה עדותו או טעמו.

העד נתן פרטיו לרוכב האופנוע בשטח ועזב בסמוך להגעת ניידות המשטרה והאמבולנס "עכשיו אני זוכר שנתתי את הפרטים שלי לבחור שנפגע ולא לשוטר ואמרתי לו שאם תצטרך עזרה במשהו, תתקשר....כשהתקשר אלי יותר מאוחר,

נבהלתי לא הבנתי מה רוצים עד שנזכרתי שזה בקשר לתאונה, ואז השוטר הגיע ולקח ממני עדות" (עמ' 7 ש' 4 - 8).

לגבי "הסתירה" בעניין סמיכות התנועה, איני מקבלת את טענת הסנגור כי דברי העד עומדים בסתירה לראיות האחרות, שכן עד זה אומר שנהג המונית השנייה היה בנהיגה "איטית מאוד", אומר שהתנועה הייתה "דלילה" כי היה ערב יום כיפור.

לעניין זה אף ע"ת 2 (אמיר אבו דין) עונה לשאלת הסנגור האם "הייתה תנועה יחסית כבדה". בתשובה:

"לא. היה ערב יום כיפור והייתה תנועה, אבל לא עומס. הייתה תנועה סבירה" ואחר כך מוסיף "הכביש לא היה ריק לחלוטין" (עמ' 9 ש' 22 - 23 ו 25).

מכל אלה אני קובעת כי האמנתי לעת/1 והוא הותיר בי רושם אמין כשהוא מדייק בתשובותיו ועונה באופן עקבי, גם העובדה שהסנגור לא עימת אותו עם עדותו במשטרה, מוכיחה כי היה עקבי.

ע"ת 2 אינו יכול להוסיף רבות אלא לעניין מיקומה של חניית הנאשם שכן אם עמד ברמזור האדום בצומת ברח' שדרות ירושלים פינת טוני הלה כשהוא "לא הרכב הראשון בטור" ובעל המונית, הנאשם חונה מאחוריו, שכן בעל האופנוע הועף קדימה ופגע בחלקו האחורי של רכבו, הרי שעניין זה משתלב עם עדותו של ע"ת 1 ומוסיף לו נופך של אמת, כשעובדה זו אינה מתיישבת עם בקשתו של הסנגור בסיכומו כי הנאשם חנה בסמוך לצומת רחוב טוני הלה, שאז ע"ת 1 - דורון ויטמן, לא יכול היה לראות את שראה.

ובכל מקרה בעניין זה, הרי גם בדו"ח הפעולה ת/4 וגם בעדותו של הנאשם ת/5 נרשם במפורש כי החנייה הייתה בשד' ירושלים מס' 92 ולא בצומת כפי שמנסה הסנגור לטעון.

ע"ת 3 - רוכב האופנוע מר איליש, מעיד כי נסע בצד שמאל של הנהג הימני, שנסע במהירות נמוכה של בין 20 - 30 קמ"ש, דבר אשר עולה אף מעדותו של ע"ת 1 ואף תיאור האירוע דומה מאוד לעדותו של העד הניטרלי ובו הוא מתאר "ברגע שהגעתי אליו הוא פתח את הדלת וכבר לא הייתה לי הזדמנות להשתלט ונכנסתי בטמבון מצד ימין של הנהג מונית שעמד בנתיב השמאלי" (עמ' 10 ש' 20-22).

בנושא רשלנות הנאשם אף אומר העד כי האופנוע עליו רכב הינו קוואסקי 500 שהינו גבוה יחסית, ומשכך, "שדה הראיה היה רחוק ולא ראה שהוא (נהג המונית) עומד לפתוח את הדלת" (עמ' 11 ש' 7).

גם לעד זה האמנתי, העד העיד באופן רציף ועקבי, לא שינה טעמו ולא ניסה להכביר במילים מעבר למה שתיאר בתמצות ובבהירות, לא ניסה לבוא חשבון עם הנאשם, ובעיקר לא התחמק מלתת תשובות לכל שאלה שנשאל, תוך שהוא מישיר מבט לבית המשפט ועונה באופן בטוח.

לאור כל אשר ציינתי לעיל יש כדי להראות באופן ברור ומעל לספק סביר כי הנאשם לא נקט באמצעים הבסיסיים

הסבירים והנדרשים מנהג שכזה ולא נתן דעתו על עוברי הדרך, באשר לו נקט באמצעי זה, והסתכל לאחור ו/או הביט במראה האמצעית, סביר להניח שהיה רואה את רוכב האופנוע בעודו מתקרב באיטיות לעברו, כפי שראה ותיאר ע"ת 1

גרסת ההגנה:

בעניין זה לא קיבלתי את גרסת הנאשם והיא אינה עולה בקנה אחד עם העדויות הללו, אך גם לא עם תשובותיו שלו אשר השתנו מעת לעת, שכן בשטח לשוטר גולדרינג - ע"ת 4, אשר הגיש את ת/4, אמר כי הנפגע- רוכב האופנוע "נסע במהירות", ומכאן שכן ראה אותו ואף התרשם ממהירות נהיגתו כך שאם אכן ראה היה צריך להמתין עד לאחר יעבור אותו ואז היה פותח את דלת מכוניתו.

בת/5 אמר שהוא (הנפגע) "הגיח...כנראה יצא בין המכוניות" (עמ' 2 ש' 4) ובהמשך אף אמר שה"אופנוע נסע מצד ימין של הרכבים ועקף את כל השיירה" (ש' 4-5), מכאן שכן ראה את רוכב האופנוע ואף תאר אותו כמי שעקף את שיירת הרכבים מצד ימין.

בעדותו בבית המשפט. הנאשם מאשר כי מה שאמר במשטרה נכון (עמ' 18 ש' 18) ואף אומר שהרוכב אכן הגיע מימין של השיירה. אף על פי כן בהמשך אומר שלא ראה את רוכב האופנוע ושהוא הגיח מצד ימין ולא יודע מאיפה (עמ' 18 ש' 27,32).

הנאשם בעדותו בבית המשפט, התחמק מלתת תשובות ישירות, ענה בשאלות לשאלות שנשאל ובית המשפט התרשם מחוסר עקביות ובעיקר מאי רצון לתת תשובות מלאות ומפורטות. בעשותו כך, שוטט מבטו של הנאשם כשהוא נמנע מלהישיר מבט. בעניין תשובותיו המשתנות והמתחמקות של הנאשם ראה למשל:

בת/5 בש' 16 הנאשם נשאל וענה כי שדה הראיה שלו היה תקין אולם בבית המשפט ענה "מה זה שדה ראייה תקין אצלך" (עמ' 18 ש' 18).

ניסיונו להראות כאילו אינו מכיר את המקום בו חנה, כאשר מדובר בנהג מונית של תחנה הממוקמת בחולון, ואילו התאונה אירעה בפאתי ת"א בואכה בת ים (עמ' 16 ש' 10-4), כשנשאל האם נוסע בשדרות יפו ענה: "לאן שצריך אני נוסע" (עמ' 16 ש' 24-25).

כשנשאל לאפשרותו של אופנוע לנסוע לימין מכוניות חונות ענה: "אופנוע יכול לנסוע איפה שהוא רוצה", ובהמשך "איפה שהוא חושב שהוא יכול לנסוע, הוא נוסע" (עמ' 17 ש' 12-15).

כשנשאל לגבי מהות הנתיב בו חנה ענה: "יש פס צהוב מצד ימין, זאת אומרת שזה נתיב ציבורי, ומצד שמאל נתיב לכל הרכבים האחרים." (עמ' 16 ש' 31-32), אולם בהמשך עונה לשאלה האם חנה בנת"צ (נתיב תחבורה ציבורי) עונה:

"לא זוכר, אני חניתי בצד ימין של הכביש" (עמ' 17 ש' 9-10).

מכל אלה, ברור שלא ניתן לסמוך על עדותו של הנאשם, שאין היא רצופה, אינה הגיונית, מלאה בסתירות ומעלה תהיות.

לגבי תוואי הכביש

הסנגור טען כי לא הוכח שבמקום היו שני נתיבי נסיעה, שכן, לא יצא בוחן למקום ולא תעד את מקום התאונה, בכל הכבוד, הרי שענין זה ניתן ללמוד לא רק מעדות בוחן או הגשת תע"צ, אלא גם מעדויות העדים ואף מעדותו של הנאשם עצמו.

בעדותו של ע"ת 1 אומר - "היו שני נתיבים, ואני לא יודע אם מותר לעצור בנתיב הימני... מדובר בכביש קטן" (עמ' 4 ש' 22), ובשרטוט 1/ אשר הוגש עולה באופן ברור כי במקום קיימים 2 נתיבי נסיעה. עד זה אף מעיד כי הוא גר במקום, וככזה מכיר את המקום והתנהלותו.

בעדותו של ע"ת 2 - המדובר בנהג מונית, אשר מצוי בנתיבי הנסיעה, אשר מעיד "כי בנתיב הימני יכלו לנסוע" (עמ' 8 ש' 14) ובהמשך לשאלת הסנגור עונה מצד ימין אין נתיב מיוחד לתחבורה ציבורית (עמ' 9 ש' 21).

אף בעדותו של ע"ת 3 - מעיד כי במקום שני נתיבים ולשאלת הסנגור כי בשעות האלה מותר לחנות עונה "גם אם כן... הוא היה אמור להסתכל במראה" (עמ' 12 ש' 14).

הנאשם בעצמו מעיד ועונה בח.נ לשאלה: כמה נתיבים יש בכיוון הנסיעה שלך:

"שני נתיבים" (עמ' 16 ש' 11-12), ובהמשך בש' 31 - 32 אומר "יש פס צהוב מצד ימין, זאת אומרת שזה נתיב ציבורי, ומצד שמאל נתיב לכל הרכבים..."

מכאן שבמקום קיימים שני נתיבי נסיעה.

אכן, צודק הסנגור כי לא הוכח כי שפת המדרכה מסומנת אדום - לבן או האם מותר בשעות אלו לחנות שם, אולם אין זה משנה לגבי חובת הזהירות המוטלת על הנאשם.

לעניין טענת הנת"צ (נתיב ציבורי) לו טען הנאשם, הרי שטענה זו עלתה במשפט בפעם הראשונה, ולא הובאו כל ראיות לכך מצד ההגנה ומכיוון שכך איני מקבלת טענה זו,

ועדיין גם בטענה זו אין יכול הנאשם להיתלות, שכן אין היא מפחיתה מאחריותו כמי שיוצר מסוכנות פוטנציאלית לעוברי הדרך בפתיחת הדלת לנקוט בכל אמצעי הדרוש.

הסנגור טוען למחדלי חקירה באשר לא יצא לזירת האירוע בוחן תנועה. אני מסכימה כי עדיף היה שבכל תאונה שהיא ובוודאי בכאלו שתוצאותיהן הן חבלות של ממש רצוי להוציא שוטר מקצועי למקום תאונה. ואולם, לא תמיד אפשר, בהינתן שעות, מועדים, או עומס. ואכן, על פי נ/1 שהגיש הסנגור, לבוחנים ניתן שיקול הדעת, יש פעמים ששיקול דעת זה מעיב על הראיות ופוגם בהן ומטיל ספק סביר אשר פועל לטובת הנאשם, אולם לא כך הדבר בתיק זה שכן קיימות ראיות נוספות המכריעות את התיק לחובתו של הנאשם.

הממצאים האובייקטיביים אותם ציין ע"ת 4 - הסייר גולדרינג, משלימים את הראיות בתיק זה ואין צורך בנקודת אימפקט שכן אין מחלוקת בדבר מיקום התאונה וכי נגרמה בעטייה של פתיחת דלת קדמית שמאלית של רכב הנאשם.

סוף דבר:

לאור כל המתואר לעיל ומאחר שכל עדי התביעה נשזרים זה בזה עד כדי קבלת תיאור תמונה בהירה ושלמה בנוסף לעדות הנאשם אשר מחזקת דווקא את גרסת התביעה, אני קובעת כי התביעה הוכיח מעל לספק סביר את הנטען בכתב האישום, כי הנאשם התרשל בפתיחת דלת רכבו, נהג בחוסר זהירות תוך שאינו נוקט באמצעים המתבקשים ממנו בעשיית אקט שכזה, גורם ואחראי לתאונה ותוצאותיה בה רוכב האופנוע הועף לעבר חלקה האחורי ימני של המונית השנייה, כמו כן אני קובעת שבעקבות כך נפגע רוכב האופנוע חבלה של ממש וניזוקו כלי הרכב המעורבים והכל כמתואר בכתב האישום .

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016, במעמד הצדדים